

La tempesta

Yvonne Breysse Casañes, *La Intrusa*

—Nens, afanyeu-vos, que arribem tard a l'escola —; sort que ahir a la nit ja vaig estendre la roba al balcó, va pensar.

La Felisa sempre anava tard. Sobretot a primera hora del matí quan se li acumulava la feina. La nit abans es va entretenir mirant una sèrie, i avui li havia costat llevar-se.

Va preparar el menjar per al marit, la roba per vestir els nens, es va arreglar a correuita, i quasi a punt de sortir al carrer amb totes les presses del món, va sentir un gemec i es va recordar del yayo Pepe.

—Mala sort, avui també farem tard —.

El seu sogre va anar a viure amb ells quan va quedar vidu, i va ser una gran ajuda. Li agradava anar a buscar els nens a l'escola, els feia jugar i riure, i a més la seva pensió ajudava a l'economia

familiar. Va aconseguir conservar el seu piano, que tocava des de jove, el van enquistar en un racó del passadís. Feia sonar cançons infantils per als nens, i tocava, qual el deixaven, peces clàssiques que encara recordava: Mozart, Chopin, Schumann. Sempre explicava que s'havia enamorat de la seva dona escoltant el "Preludi de la gota d'aigua" de Chopin, mentre sentien la pluja colpejant rítmicament sobre el sostre de la cabana on es refugiaven quan festejaven.

Els últims anys va anar perdent el cap, i el metge va dir que era un començament de demència senil. Cada dia estava pitjor, perquè tenia a més a més una gran artrosi als genolls i molta dificultat per caminar, així i tot, si el seien davant del piano, encara tocava aquella peça que tant li agradava, amb una nota que s'anava repetint com una gota d'aigua sobre l'aigüera. Tothom es va acostumar a la seva presència tranquil·la. No es queixava mai, i es quedava quiet, assegut en una poltrona atrotinada; li posava un bolquer i, quan feia bo, el deixava al balcó, mentre els nens eren a l'escola, el marit treballava a la fàbrica, i ella anava a cuidar un matrimoni d'edat avançada. Li pagaven bé, i amb això es podia permetre petits capricis.

Va fer com sempre feia, el dia era radiant i el sol començava a escalfar. Va pensar "aquest solet li donarà un bon color i el revi-farà".

—Fins més tard! Porta't bé! —va cridar des de la porta.

El yayo Pepe no va dir res. Va notar el sol que li escalfava les articulacions i també l'ànima. Els seus ulls van quedar mirant l'infinit, i qui sap quins records li anaven passant per dintre del seu cap. Mirava les orenetes que venien a passar l'estiu, i les fulles dels arbres que es gronxaven al compàs dels cops de vent.

Sobtadament, el cel es va enfosquir i va quedar com si l'haguessin pintat amb carbó. El vent doblegava les branques dels arbres,

i els trons espantaven les orenetes. L'aigua queia com una cascada, i el yayo Pepe va riure com quan era petit i anava a banyar-se al torrent del poble. Després, la tempesta va amainar, i va notar les gotes d'aigua que encara colpejaven sobre el seu cap, la seva cara, els seus braços, el seu pit, i sentia aquella nota que marcava el ritme amb la mà esquerra mentre la mà dreta es movia àgilment sobre el teclat blanc i negre, i sonava aquella peça tan romàntica de Chopin. Una llàgrima es va barrejar amb les gotes de pluja.

La Felisa estava a la cuina preparant el menjar per als avis, i va sentir els trons. Va córrer cap al menjador, on els avis eren a taula esperant el dinar, i va apartar les cortines de la finestra amb una exclamació. Les gotes d'aigua picaven sobre el vidre de la finestra, i per un moment va recordar la cançó que sempre tocava el yayo Pepe quan el seien davant del piano.

—Felisa! Què passa? —va preguntar l'àvia.

—Quina mala sort, tinc la roba estesa al balcó i l'hauré de tornar a rentar —va contestar la Felisa.